

Manapság csak nosztalgiázunk, ami az udvarhelyi labdarúgást illeti – habár tavaly [kilencvenév](#) az udvarhelyi foci, sajnos nincsen harmadosztályú csapatunk sem. Pedig egykor...

Helyi focilegendák közé került

Borsos Kálmán egyike volt azoknak, akik a hetvenes-nyolcvanas években a Haladásban futballoztak. Kőkemény középhátvéd volt, általában a 6-os számú mezt viselte, de olykor góllal is kivette részét a sikerből. Persze előfordult az is, hogy öngólt vétett csapata kárára... A hetvenes évek helyi focilegendáival, mint pl. [László László](#) , [László Gyula](#)

is játszott még egy csapatban, meccsei javarészen

[Tamás Zoltán](#)

állt mögötte a kapuban.

A Haladás a hetvenes évek végén, Borsos az álló sorban balról az ötödik

Borsos a hetvenes évek elején kezdett focizni: szovátai születésű, de Marosvásárhelyen lett futballista – az ottani sportiskolánál kezdett játszani, amivel országos ifjúsági ezüstérmet is szerzett. Utána leigazolta a C-osztályos Marosvásárhelyi Jövő, majd Gyergyószentmiklóson volt katona – az ottani csapatot is Jövőnek hívták, Kálmán leszereléséig itt rúgta a labdát, szintén harmadosztályban, majd visszakerült Vásárhelyre.

„1975 nyarán igazoltam Székelyudvarhelyre, azóta eltelt néhány év...” – emlékszik vissza. „A csapat azelőtt egy évvel esett ki a másodosztályból, akkor már Haladásnak hívták. Emlékezetes mérkőzéseket vívtunk, mindig a küszöbön voltunk, de soha nem sikerült visszajutnunk a B-divízióba. Pedig jó játékosok voltak a keretben, de közrejátszottak olyan meccsek is, amin téves bírói ítéletek változtatták meg a mérkőzés eredményét...”

□

Fejelt gólt is, öngólt is

Mint vallja, tudásának megfelelően ő is hozzátette magát az akkori eredményekhez vagy kudarcokhoz. Védőjátékos létére szögletnél, szabadrúgásnál rendszeresen felment fejelni és sikerült is néhányszor betalálnia.

„Azonban volt egy olyan is, amit el kell mondanom, hogy életemben egyszer öngólt fejeltem” – meséli. „Szecselevárosban játszottunk, végül 1-1 lett a mérkőzés, de azt nem tudom elfelejteni. Nem szándékosan történt, ki akartam fejelni, de a saját kapunkba ment. Azt még ma is emlegetik nekem.”

Egy másik kellemetlen élménye a harmadosztályból való kiesés volt 1983-ban. Viszont egy évvel később ismét feljutott a csapat, megnyerte a megyei bajnokságot és az osztályozó meccset is.

Borsos (a kép jobb szélén) fejel, a labda az ellenfél hálójában

„A legkellemesebb élményem ez volt a pályán: 3-1-re nyertünk itthon, s az első gólt én fejeltem. Egy évet töltöttünk a megyeiben, s ezen a meccsen Csíkszereda volt az ellenfél itthon, ez döntött arról, hogy ki mehet majd az osztályozóra. Emlékszem, háromezer ember volt a stadionban, nyertünk, majd visszajutottunk” – emlékezik vissza.

Ebben az időszakban ismét fellendült az udvarhelyi foci, a csapat a B-be jutásért harcolt ismét. 1985 nyarán még a román A-válogatott is járt a sétatéri stadionban egy edzőmérkőzés erejéig, ahol Rodion Cămătaru (3), Gheorghe Hagi és az azóta elhunyt Michael Klein góljaival 5-0-ra legyőzte a Haladást. Borsos azon a meccsen is játszott, de hátvédeink akkor nem nagyon tudták semlegesíteni az ország legjobb támadóit.

A válogatott elleni meccsen Borsos éppen Bölöni Lászlót üldözi

„Ha őszinte akarok lenni, nekem nem volt akkora tudásom, hogy A-osztályos labdarúgó lehessenek, de az ambíciómmal tudtam pótolni a tudásbeli hiányosságaimat. Úgy gondolom, hogy Székelyudvarhelyen megfelelő csapatot, kollégákat, edzőket találtam, akik hozzájárultak ahhoz, hogy itt tudjak megtelepedni. Itt nősültem meg, itt alapítottam családot, két gyerekem van – nem hiszem, hogy ennél magasabb szinten tudtam volna játszani, de elégedett vagyok” – eleveníti fel az emlékeket.

□

Edzőként is segítene

1986-tól tizenegy évig játékvezető volt – szidták is, tapsolták is a különböző, főleg megyei és harmadosztályú mérkőzéseken. De közben Bukarestben B-licenszes edzővizsgát tett, Brassóban pedig elvégezte a testnevelési egyetemet – bevallása szerint ezeket azért végezte el, mert nagyon szerette.

A játékoskarrier után tizenegy év bíraskodás következett

„Hajlottam volna arra, hogy edző legyek, de akkoriban nem lehetett az edzői fizetésekből megélni. Ezért inkább szakmát változtattam, 1992 óta a vámhivatalban dolgozom vámtisztként. Sporteseményekre járok, a Megyei Labdarúgó Egyesület megfigyelőjeként megyei mérkőzésekre, de a kézilabdameccseken is rendszeresen ott vagyok, ritkán a teremfocin is” – mondja.

Kálmán teremben és műfűvön a mai napig hetente többször is focizik – a városi kispályás bajnokságban a 35 éven felülieknél játszik. Ha felkérnék, szívesen vállalná, hogy edzőként is besegítsen egy megyei vagy 3. Ligás szinten játszó udvarhelyi csapatnál – azonban egyelőre nem ennek áll a zászló.

Napjainkban, egyenruhás vámtisztként a munkahelyén (Fotó: Kakasy Botond)

Mikor találkozunk, mindig a fociról beszélgetünk – sajnáljuk, hogy nem mehetünk nagypályás futballmeccsre tavaly óta, pedig mennénk szívesen. Majd egyszer, bízunk benne. Ebben maradunk.